

Proloog

Najaar 2008

De laatste ochtend in het leven van Louis Fon werd zo zacht als gefluister.

Hij stond op van de brits met de slaap in zijn ogen en nachtgruis in zijn hoofd, gaf het meisje dat hem over zijn wang had geaaid een klapje op haar hoofd, veegde het snot van haar bruine neuspunt en stak daarna zijn voeten in de slippers op de lemen vloer.

Hij rekte zich uit en knipperde met zijn ogen naar de zonovergoten ruimte vol gekakel van kippen en geroep uit de verte van jongens die trossen bananen uit de bananenbomen kapten.

Zo vredig, dacht hij terwijl hij de kruidige geur van het dorpje opsnoof. Alleen het gezang rond het vuur van de Bakapymeeën aan de andere kant van de rivier schonk hem nog meer genoeg. Zoals altijd voelde het goed terug te keren naar het wildreservaat Dja en het afgelegen Bantodorpje Somolomo.

Achter de hut waren de kinderen in de weer, waarbij het stof van de rode aarde opstoot, en hun schelle stemmen deden groepen weervogels opfladderen uit de boomtoppen.

Hij liep in de richting van het door het raam vallende licht, legde zijn ellebogen op de vensterbank en glimlachte breeduit naar de

moeder van het meisje, die bij de hut ertegenover stond en de kip van die dag de kop afhakte.

Na dat moment zou Louis nooit meer lachen.

Zo'n tweehonderd meter verderop verschenen de pezige man en zijn begeleider op het pad bij het palmenbosje en ze kondigden vanaf het eerste moment ongeluk aan. Mbomo's gespierde gestalte kende hij uit Yaoundé, maar de blanke man met het spierwitte haar had hij nog nooit gezien.

'Waarom komt Mbomo hiernaartoe, en wie is er bij hem?' riep hij naar de moeder van het meisje.

Ze haalde haar schouders op. Aan de rand van het regenwoud was het niet ongebruikelijk toeristen te zien, dus waarom zou zij zich daar iets van aantrekken? Vier, vijf dagen met de Baka in de dichte chaos van de Dja-jungle, daar ging het toch meestal om? Tenminste, voor een Europeaan die zich om geld niet druk hoefde te maken.

Maar Louis voorvoelde meer, dat vernam hij uit de ernst en de vertrouwelijkheid tussen beide mannen. Nee, er was iets mis. De blanke was geen toerist, en Mbomo had hier in dit district niets te zoeken zonder eerst Louis te hebben geïnformeerd. Hij was immers de projectleider voor de Deense ontwikkelingshulp en Mbomo was gewoon een loopjongen voor de ambtenaren in Yaoundé. Dat waren de regels van het spel.

Voerden de twee op het pad iets in hun schild waar hij niet bij betrokken mocht worden? Dat was goed voorstelbaar. Er speelden sowieso veel merkwaardige zaken rond dit hele project. Alle processen verliepen te langzaam, de informatiestroom was bijna stil komen te liggen, betalingen liepen keer op keer achter, of bleven helemaal uit. Dat was niet wat hem was beloofd, toen hij indertijd voor de opdracht was ingehuurd.

Louis schudde zijn hoofd. Zelf was hij Bantoe en hij kwam uit een heel ander deel van Kameroen, honderden kilometers ten noordwesten van dit dorp, dat in het grensgebied met Congo lag. Waar hij vandaan kwam, was wantrouwen tegenover alles en iedereen aangeboren en misschien wel de belangrijkste reden dat Louis zijn leven had gewijd aan het werk voor de vriendelijke Baka, het pygmeeëvolk uit het Dja-regenwoud. Mensen die hier al woonden in de tijd waarin het bos zichzelf vormde. Mensen voor wie kwaadaardige woorden als wantrouwen helemaal niet bestonden.

Voor Louis waren deze sympathieke zielen in onze ellendige wereld een ware oase van goede gevoelens voor de mensheid. Ja, zijn band met de Baka en met dit gebied vormde Louis' levenselixer en troost, en nu besloep hem toch dit vermoeden van iets kwaadaardigs.

Zou er ooit een moment komen dat je daar helemaal van loskwam?

Hij trof Mbomo's fourwheeldrive aan achter het derde rijtje hutten, met een chauffeur in een doorzweet voetbalshirt in diepe slaap achter het stuur.

'Zoekt Mbomo mij, Silou?' vroeg hij de enorme, gitzwarte man die zich uitrekte en om zich heen keek om te zien waar hij ook alweer was.

De man schudde zijn hoofd. Hij had blijkbaar geen idee waar Louis het over had.

'Wie is die blanke die bij Mbomo is? Ken jij hem?' vroeg Louis vervolgens.

De chauffeur gaapte.

'Is hij een Fransman?'

'Nee,' klonk het antwoord, terwijl de man zijn schouders ophaalde. 'Hij praat wel wat Frans, maar volgens mij komt hij uit het noorden.'

'Aha.' Nu voelde hij onrust in zijn buik. 'Is hij soms Deens?'

De chauffeur wees met zijn wijsvinger naar hem.

Bingo.

Dat was het dus. Maar Louis had er geen goed gevoel over.

Als Louis niet vocht voor de toekomst van de pygmeëen, dan vocht hij voor de dieren van het oerwoud. Elk dorp rond de jungle van de pygmeëen bracht jonge Bantoes met geweren voort, en tientallen mandrilapen en antilopes vielen dagelijks ten prooi aan stropers.

Maar hoewel de relatie tussen Louis en de stropers gespannen was, was Louis niet zo fijngevoelig dat hij een lift bij een van deze hufters achter op de motor door het struikgewas weigerde. Drie kilometer over smalle paadjes naar het dorpje van de Baka in maar zes minuten, wie zou dat afslaan?

Al toen de lemen hutten in zicht kwamen wist Louis wat er was

gebeurd, want alleen de kleinste kinderen en hongerige, blaffende honden kwamen hem tegemoet.

Louis vond het dorps hoofd op een bed van palmladeren, met een dranklucht om hem heen. Rondom de half bewusteloze Mulungo lagen lege whiskyzakjes, dezelfde als die je aan de overkant van de rivier aantrof. Het leed geen twijfel dat het drinkgelag de hele nacht had geduurd, en naar de stilte te oordelen leed het evenmin enige twijfel dat zo goed als alle inwoners eraan hadden meegedaan.

Hij stak zijn hoofd bij een van de overvolle palmhutten naar binnen en zag maar een paar volwassenen die in staat waren sloom terug te knikken.

Zo zorg je ervoor dat een natuervolk zich schikt en zijn mond houdt, dacht hij. Als je ze maar drank en drugs geeft, dan kon je met hen doen wat je wilde.

Zo dus.

Daarna liep hij terug naar de bedompte hut en schopte het dorps hoofd hard in zijn zij, zodat Mulungo's pezige lichaam begon te schokken en een rij vlijmscherpe tanden in een verontschuldigende glimlach werd ontbloot. Maar Louis was niet zo gemakkelijk te vermurwen.

Hij wees naar de lege plastic zakjes whisky.

'Waarvoor hebben jullie geld gekregen, Mulungo?' vroeg hij.

Het dorps hoofd keek op en haalde zijn schouders op. Het woord 'waarvoor' werd hier in de bush niet zoveel gebruikt.

'Mbomo heeft jullie geld gegeven, of niet? Hoeveel heeft hij jullie toegestopt?'

'Tienduizend franc!' luidde het antwoord. Exacte bedragen en vooral van deze orde van grootte waren zaken die de Baka interesseerden.

Louis knikte. Die verrekte Mbomo, waarom deed hij dat?

Hij zei: 'Tienduizend dus, en hoe vaak doet Mbomo dat dan?'

Mulungo haalde opnieuw zijn schouders op. Gevoel voor tijd was niet de sterkste kant van de Baka.

'Ik zie dat jullie de nieuwe gewassen niet hebben geplant, zoals was afgesproken. Waarom niet?'

'We hebben geen geld gekregen, Louis, dat weet je toch.'

'Niet gekregen, Mulungo? Ik heb zelf de afschriften van de over-

boekingen gezien. Die zijn meer dan een maand geleden gestuurd.'

Wat was er gebeurd? Dit was al de derde keer dat de afschriften niet klopten met de werkelijkheid.

Louis keek op. Achter het fluiten van de cicaden waren vreemde geluiden te onderscheiden. Als hij het goed hoorde, klonk het als een lichte motor.

Mbomo was al onderweg, daar durfde hij wel iets om te verwedden. Misschien kwam hij om een afdoende verklaring te geven, dat hoopte hij in elk geval.

Hij keek om zich heen. Ja, er was hier iets mis, hartstikke mis zelfs, maar dat zou snel weer in orde worden gemaakt. Want al was Mbomo een kop groter dan Louis en had hij armen als die van een gorilla, Louis was niet bang voor hem.

Als de Baka geen antwoord konden geven op de vragen van Louis, dan mocht die papzak het zelf doen: 'Waarom was hij gekomen? Waar was het geld? Waarom waren ze niet begonnen met planten? En wie was die blanke man die bij Mbomo was?'

Dat wilde hij graag weten.

Daarom ging hij midden op het erf staan wachten, terwijl de stofwolk die boven de dampende bosjes opstoof langzaam de hutten naderde.

Nog voor Mbomo van de motor kon stappen zou Louis naar hem toe lopen, zijn armen naar hem uitstrekken en hem confronteren met zijn aanklacht. Hij zou hem bedreigen met moord en doodslag en dreigen hem aan te geven. Mbomo recht voor zijn raap zeggen dat, wanneer hij had gesjoemeld met het geld dat voor de Baka was bedoeld om hun bestaan in het regenwoud te garanderen, het volgende dat hij in handen zou krijgen de spijlen van een cel in de Kondengui-gevangenis waren.

Alleen de naam al joeg iedereen de stuipen op het lijf.

Toen werd de zang van de cicaden overstemd door motorlawaaï.

Op het ogenblik dat de motor uit de bosjes tevoorschijn kwam en al toeterend het erf op reed, ontdekte Louis de zware kist op de bagagedrager van de Kawasaki, en hoe in een paar seconden de huizen om hem heen tot leven kwamen. Slaperige hoofden doken op in de deuropeningen, en de lenigste mannen sprongen naar buiten, alsof het lichte klotsen van de kist op de motor de aankondiging voor de komst van de zondvloed was.

Mbomo deelde eerst zakjes whisky uit aan de vele uitgestrekte handen, en daarna keek hij Louis met een dreigende blik aan.

Louis wist op dat moment hoe het in elkaar zat. De machete die op Mbomo's rug hing, sprak zijn eigen taal. Als hij niet maakte dat hij wegkwam, zou het ding tegen hem worden gebruikt. Op enige hulp van de pygmeeën hoefde hij niet te rekenen, niet in de toestand waarin ze nu verkeerden.

'Er is nog veel meer, hoor,' riep Mbomo terwijl hij de rest van de zakjes alcohol op de grond kwakte en zich tegelijkertijd naar Louis omdraaide.

Louis zette het instinctief op een lopen en hoorde achter zich de enthousiaste uitroepen van de Baka. Als Mbomo mij te pakken krijgt, is het afgelopen, dacht hij terwijl zijn ogen zochten naar openingen in het groene moeras en naar landbouwgereedschap dat de Baka hadden achtergelaten. Gewoon iets wat hij tegen de man kon gebruiken.

Louis was lenig, veel behendiger dan Mbomo, die zijn hele leven in Douala en Yaoundé had gewoond en niet had geleerd uit te kijken voor de verraderlijke gaten en hobbels op de bosbodem. Daarom voelde hij zich op veilig terrein, toen het geluid van moeizaam rennen achter hem wegstierf en de zijpaden naar de rivier zich in eindeloze vertakkingen voor hem openden. Als Louis eenmaal aan de andere kant van de rivier was gekomen, was hij in veiligheid. De inwoners van Somolomo zouden hem beschermen.

Er hing een scherpe, vochtige lucht in het bruingroene struikgewas, en een ervaren gids als Louis herkende de signalen. Nog honderd meter, dan ben ik bij de rivier, dacht hij, en onmiddellijk daarop viel hij in een moeras dat hem tot aan zijn knieën naar beneden zoog.

Eventjes sloeg hij met zijn armen in de lucht. Als hij de planten om hem heen niet wist vast te grijpen, zou de blubber zich vliegensvlug boven hem sluiten. Als het te lang duurde voor hij eruit was, zou Mbomo hem inhalen. Het geluid van zijn zware gestamp was al veel te dichtbij gekomen.

Hij zoog zijn longen vol lucht, kneep zijn lippen samen en strekte zijn bovenlichaam zo ver uit dat zijn rug ervan kraakte. De takjes werden kapotgetrokken, de blaadjes dwarrelden voor zijn wijd opengesperde ogen. Het kostte hem slechts vijftien seconden voor hij

goed houvast had en zich wist los te trekken, maar het was een paar seconden te veel. Een ritselfend geluid in het kreupelhout, en toen kwam de klap van achteren op Louis' ene schouderblad. Razendsnel en brandend.

Automatisch concentreerde Louis zich erop om niet te vallen. Dat was de reden dat hij helemaal uit de modder loskwam en ervandoor kon, terwijl Mbomo's verwensingen boven de boomtoppen uit schalden.

Het moeras had ook hem te pakken.

Pas toen Louis bij de rivier kwam, voelde hij de heftigheid van de pijn en hoe zijn overhemd aan zijn rug plakte.

Daarna zakte hij aan de waterkant in elkaar, volledig uitgeput. Op dat moment wist Louis dat hij zou sterven.

Terwijl zijn lichaam vooroverviel en het fijne gruis van de oever samensmolt met zijn haar wist hij zijn mobiele telefoon uit zijn broekzak te wurmen en op het icoontje met Berichten te drukken.

Elke druk op een toets werd gevolgd door een gejaagde hartslag die het bloed uit zijn lichaam pompte, en toen hij zijn sms had getypt en op Verzenden had gedrukt, ontdekte hij dat hij geen bereik had.

Het allerlaatste wat Louis Fon waarnam, waren de trillingen van zware voetstappen om hem heen. En daarna dat de mobiele telefoon uit zijn hand werd gewurmd.

..*

Mbomo Ziem was tevreden. Het gestuiter van de fourwheeldrive over de hobbelige, donkerrode onverharde weg door de jungle naar het kruispunt en de hoofdweg naar Yaoundé was bijna achter de rug, en de man naast hem had godzijdank geen commentaar gegeven op de gebeurtenissen. Alles was zoals het hoorde te zijn. Het lichaam van Louis Fon had hij in de rivier geduwd, en de stroming en de krokodillen moesten dan maar de rest voor hun rekening nemen.

Alles bij elkaar een bevredigend verloop. De enige persoon die hun activiteiten in gevaar had kunnen brengen was geëlimineerd, en de toekomst zag er weer zonnig uit.

Mission accomplished, zoals het heette.

Mbomo keek naar de mobiele telefoon die hij aan de stervende

Louis had weten te ontfoetselen. Een paar franc voor een nieuwe simkaart, die kostte niet zo heel veel, en dan had hij het verjaardagscadeau voor zijn zoon geregeld.

Terwijl hij zich tevreden het gezicht van zijn zoon voorstelde als hij hem de telefoon cadeau deed, lichtte het scherm van de mobiel op en gaf aan dat er weer verbinding was.

Daarna duurde het slechts een paar seconden voordat een discreet piepje mededeelde dat er een sms'je was verstuurd.

I

Najaar 2008

René E. Eriksen was nooit een voorzichtig man geweest. Misschien had hij om dezelfde reden door een aaneenschakeling van onvoorspelbaarheden zijn leven lang nederlagen geleden en overwinningen behaald, waarbij hij, als hij datzelfde leven in zijn geheel overzag, met het uiteindelijke resultaat toch heel tevreden kon zijn. Iets wat hij alles bij elkaar ook toeschreef aan een zekere vorm van aangeboren geluk.

Maar René was desondanks een bedachtzaam iemand, die met betrekking tot de grote vragen in zijn jeugd en bij confrontaties vaak beschutting achter de rokken van zijn moeder had gezocht, wat er in zijn volwassen leven natuurlijk toe leidde dat hij, als hij zich ergens halsoverkop in stortte, er altijd voor zorgde dat er enigszins acceptabele uitwegen waren.

Daarom had hij goed nagedacht, toen zijn goede vriend en oud-klasgenoot Teis Snap, directeur van Karrebæk Bank, hem op zijn werkkamer op het ministerie had gebeld en met een voorstel kwam dat een hoge ambtenaar als René onder normale omstandigheden als bijzonder ongepast zou betitelen.

Dat was gebeurd in de aanloop naar de dagen dat de bankencrises serieus hun lelijke gezicht begonnen te tonen. De dagen dat het re-

sultaat van de acties van hebzuchtige beurspeculanten en het onverantwoordelijke economische beleid van de regering duidelijk werd voor iedereen die met het uitlenen van geld zijn brood verdiende.

Dat was de reden dat Teis Snap belde.

‘Ik vrees dat onze bank binnen twee maanden failliet gaat als we geen extra kapitaal weten aan te trekken,’ zei hij destijds.

‘Maar hoe zit het dan met mijn aandelen?’ vroeg René direct, terwijl hij met bonzend hart en gefronst voorhoofd dacht aan het luxe leven onder palmbomen in het zuiden dat hem was beloofd als gepensioneerde en dat nu als een kaartenhuis in elkaar stortte.

‘Tja, hoe het daarmee zit? Als we niet heel snel iets drastisch ondernemen, raken we alles wat we bezitten kwijt. Zo zit het helaas,’ antwoordde Teis Snap.

De pauze die volgde, was een pauze tussen vrienden. Het soort pauze dat zich niet leende voor protesten of abstracte ideeën.

René liet zijn hoofd even zakken en haalde zo diep adem dat het pijn deed. Zo stonden de zaken ervoor, en op die basis moest er worden nagedacht en gehandeld. Hij kreeg dan wel buikkrampen en het koude zweet parelde op zijn voorhoofd, maar als directeur-generaal van het Evaluatiebureau voor Ontwikkelingshulp was hij gewend om zijn hoofd in urgente situaties tot helderheid te dwingen.

Hij ademde uit en zei: ‘Extra kapitaal, zeg je? Wat betekent dat? Iets specifieker?’

‘Tweehonderd tot tweehonderdvijftig miljoen Deense kroon in vier à vijf jaar.’

Opnieuw liep het zweet langs de kraag van René's overhemd. ‘Verdomme, Teis! Dat is vijftig miljoen per jaar!’

‘Ja, ik weet het, het is heel betreurenswaardig. We hebben er de laatste vier weken van alles aan gedaan om noodplannen te bedenken, maar onze klanten zijn niet stabiel genoeg. De laatste twee jaar hebben we te snel geld uitgeleend zonder voldoende garanties, dat weten we nu, nu de woningmarkt in elkaar lijkt te storten.’

‘Godsamme, man, dan moeten we snel handelen. Kunnen wij onze persoonlijke tegoeden er nog uit halen?’

‘René, ik ben bang dat het al te laat is. De koersen zijn vanochtend drastisch gedaald, en de aandelenhandel is tijdelijk stilgelegd.’

‘Aha.’ René hoorde zelf hoe kil zijn stem opeens klonk. ‘Wat wil

jij dat ik daar nu aan doe? Want je belt waarschijnlijk niet alleen om me te vertellen dat jij mijn vermogen erdoorheen hebt gejaagd, of wel? Ik ken je, Teis. Hoeveel heb je zelf nog weten te redden, eigenlijk?’

De stem van zijn oude vriend klonk gekrenkt, maar helder. ‘Niets, René, helemaal niets, dat zweer ik je. De accountants hebben er een stokje voor gestoken. Niet alle accountantskantoren bieden een helpende hand met creatieve oplossingen als een situatie als deze zich voordoet. Nee, ik bel omdat ik denk dat ik een uitweg heb gevonden, en die kan voor jou ook heel lucratief zijn, beste vriend.’

Zo was de fraude begonnen. Dat was intussen een aantal maanden geleden en het had allemaal uitstekend gewerkt, tot een minuut geleden, toen de meest ervaren medewerker van het Evaluatiebureau, William Stark, plotseling voor hem stond en met een stuk papier zwaaide.

‘Goed, Stark,’ zei René. ‘Jij zegt dat je een absurde sms van Louis Fon hebt ontvangen en dat je daarna tevergeefs hebt geprobeerd hem te pakken te krijgen. Maar zoals jij net zo goed weet als ik is Kameroen heel ver weg, en de verbindingen zijn doorgaans niet bijzonder goed, dus denk je niet dat je daar het probleem moet zoeken?’

Helaas wekte Stark niet de indruk dat hij het daar moest zoeken, en op dat moment drong een voorbode van de ophanden zijnde chaos tot René’s werkelijkheid door.

Plaatsvervangend directeur Stark klemde zijn op voorhand haast onzichtbare lippen tot een penne-streek op elkaar. ‘Tja, hoe weet je dat?’ Hij keek peinzend naar de vloer, waarbij zijn lange, rode pony zijn ogen helemaal bedekte. ‘Het enige wat ik weet is dat ik een paar dagen terug een sms heb ontvangen, op het moment dat jij uit Kameroen terugvloog. Sindsdien heeft niemand Louis Fon gezien. Niemand.’

‘Hm. Maar denk je niet dat hij nog steeds in Dja zit, daar is de ontvangst immers bijna nihil?’ René boog zich over zijn bureau heen. ‘Laat me dat sms’je eens zien, Stark.’

René probeerde zijn hand rustig te houden toen Stark hem het briefje overhandigde.

Hij las het bericht.

CFQQUGTHONDAE(S+I)LA(I+I)DDDDDDVDLOGDMDNTDJA, stond er.

René veegde met de achterkant van zijn hand verraderlijk vocht

van zijn voorhoofd. Godzijdank was wat er stond volkomen Volapük.

‘Ja, dat ziet er inderdaad eigenaardig uit, Stark, daar heb je gelijk in. Maar moeten we daar wat achter zoeken? De mobiele telefoon heeft waarschijnlijk gewoon in Louis Fons zak gezeten en is op hol geslagen,’ zei hij en hij legde het papiertje op zijn bureau. ‘Ik zal er iemand naar laten kijken, maar ik kan je in elk geval vertellen dat Mbomo Ziem en ik in Somolomo precies op de dag dat wij naar Yaoundé reden nog contact met Louis Fon hebben gehad, en alles was oké. Volgens mij was hij bezig zijn spullen te pakken voor de volgende expeditie. Een groep Duitsers, meen ik.’

William Stark keek hem met een donkere blik aan en schudde het hoofd. Hij zei: ‘Jij zegt wel dat ik er niets achter moet zoeken, maar kijk nou nog eens naar het briefje. Denk jij dat het toeval is dat die sms eindigt met het woord Dja? Denk je echt dat dat is gebeurd door het indrukken van een paar toevallige toetsen in een broekzak? Dat denk ik niet. Nee, ik denk dat Louis Fon me iets wil vertellen, en dat hem iets ernstigs kan zijn overkomen.’

René perste zijn lippen op elkaar. In alle ministeriële functies ging het erom je niet afwijzend op te stellen tegenover de krankzinnigste hypothesen, die ervaring had hij in de loop der jaren wel opgedaan.

‘Nee, dat is inderdaad merkwaardig, dat is waar,’ antwoordde hij daarom.

Hij greep naar zijn Sony Ericsson, die achter hem op de vensterbank lag. ‘Jij zegt dat er Dja staat.’ Hij keek naar de toetsen van zijn mobiele telefoon en knikte. ‘Jawel, het zou toch per ongeluk kunnen. Kijk zelf maar! De d, de j en de a is de eerste letter op elke toets. Druk een keer op de toetsen 3, 5 en 2, dan staat er “dja”, en dat kan eenvoudig en per toeval in een broekzak worden ingedrukt, al is het misschien wel wat onwaarschijnlijk. Dus ja, dat is natuurlijk merkwaardig. Ik vind dat we gewoon een paar dagen moeten wachten en kijken of Louis in de tussentijd opduikt. Ondertussen zal ik wel contact met Mbomo opnemen.’

Hij keek William Stark na bij het verlaten van de werkkamer tot de deur was dichtgegaan en veegde daarna zijn voorhoofd af. Dus het was Louis Fons mobiele telefoon geweest waarmee Mbomo tijdens hun rit terug naar de hoofdstad in de landrover had zitten spelen.

Wat een ongelooflijke idioot!

Hij balde zijn vuisten en schudde het hoofd. Dat Mbomo zo infantiel was geweest om het ding van het dode lichaam van Louis Fon mee te nemen was één, twee was dat hij het niet had toegegeven toen René vroeg naar de mobiele telefoon waarmee hij zat te pielen. Waarom had die stomkop van een Mbomo niet gecontroleerd of er nog niet verzonden sms'jes op aanwezig waren? Als hij de telefoon bij het dode lichaam had weggepakt, waarom had hij dan in hemelsnaam niet automatisch de batterij eruit gehaald of het geheugen gereset? Wie was er sowieso zo achterlijk om een mobiele telefoon te stelen van de man die je net had vermoord?

Hij schudde zijn hoofd. Mbomo was een uilskuiken, maar op dit moment was niet hij het probleem maar William Stark, en dat was hij eerlijk gezegd altijd al. Was dat niet wat hij vanaf het begin tegen zichzelf en tegen Teis Snap had gezegd?

Verdomme nog aan toe! Niemand had zo'n haarscherp overzicht over de afspraken en de begroting als William Stark, en niemand was zo'n pietje-precies als hij met de evaluaties van de projecten van het ministerie. Dus als er iemand was die hen kon ontmaskeren bij het in eigen zak steken van ontwikkelingsgeld, dan was het William Stark wel.

René haalde diep adem en dacht na over zijn volgende stap. De mogelijkheden lagen niet echt voor het oprapen.

Teis Snap had gezegd: 'Mocht het ooit gebeuren dat er bij deze zaak problemen ontstaan, bel ons dan, en wel onmiddellijk.'

Dat ging hij nu doen.